

Αρχιμ. Αιμιλιανός, Δώσε πρώτα στον άλλο ένα χαμόγελο!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Οι σχέσεις μας με τον πλησίον

[Συνέχεια από εδώ](#)

Θέλει λοιπόν τιμή η γυναίκα, διότι είναι λεπτή και ευαίσθητη. Πρέπει εσύ, άνδρα, να το κάνης αυτό, διότι «είσθε συγκληρονόμοι χάριτος ζωής», διότι πήρατε ένα χάρισμα και οι δυο μαζί.

Το λαχείο που σας έδωσε ο Θεός, δεν είναι μόνον για σένα ή μόνον για εκείνην, είναι και για τους δυο σας.

Είσθε συγκληρονόμοι, θα κληρονομήσετε μαζί την αιώνια ζωή.

Και όλα αυτά τα λέγει, «εις το μη εγκόπτεσθαι τας προσευχάς υμών»(30).

Εάν δηλαδή εσύ, γυναίκα, δεν είσαι πρᾶος ἄνθρωπος και αν εσύ, ἄνδρα, δεν σέβεσαι την γυναίκα σου, δεν την τιμάς, δεν θα μπορέσετε ποτέ να κάνετε προσευχή.

Διότι η μία σαρξ -«εις σάρκα μίαν ἔσονται»- γίνεται πολλές σάρκες. Γίνεται μία καταπληγωμένη σάρκα.

Και επομένως, ἔχομε συνεχῶς συγκρούσεις, προβλήματα, παράπονα. Ἐχω παράπονα εγώ από εσένα, εσύ από εμένα. Εγώ θα πάω στον φίλο μου να παραπονεθώ για την γυναίκα μου και συ θα πας στην φίλη σου να παραπονεθής για τον ἄνδρα σου.

Ἔτσι, επειδή δεν θα ἔχωμε ηρεμία, χαρά και ειρήνη, δεν θα μπορούμε να προσευχηθούμε και η ζωή μας θα είναι γεμάτη μιζέρια. Αν θέλωμε να φθάσωμε στον Θεόν, λέγει, πρέπει να σκεπτόμεθα κοινωνικά. Βλέπετε ότι το μοναστήρι είναι και μέσα στον κόσμο;

Η μοναχική ζωή είναι υπόδειγμα ανθρωπίνης κοινωνίας. Ούτε η δημοκρατία μπορεί να ἔχη την τελειότητα αυτή, ούτε η βασιλεία ούτε ο σοσιαλισμός. Κανένα σύστημα δεν επιτυγχάνει την τελειότητα της μοναχικής πολιτείας. Διότι είναι πραγματικά μία κοινωνία αγγελική, θα ἔλεγα πατερική, δηλαδή ὅπως ζούσαν οι Πατέρες της Εκκλησίας. Αλλά και η ἑγγαμος κοινωνία μας, οι σχέσεις μας στον κόσμο είναι μυστηριακές.

Εάν δεν ζούμε ειρηνικά αλλά με ἑρίδες, «ουχί σαρκικοί εστε;» λέγει ο ἀπόστολος Παῦλος(31). Όταν φιλονεικῆτε, όταν πληγώνεσθε, δεν εἰσθε σαρκικοί ἄνθρωποι; Πόσο βαρὺς είναι αὐτός ο λόγος του ἀποστόλου Παύλου!

Για να γίνῃ λοιπόν κανεὶς μοναχός, πρέπει να είναι κοινωνικός, χαριτωμένος, να ἀνέχεται ὅ,τι κάνουν οι ἄλλοι, να τιμᾷ τους ἄλλους, να ἔχη την προαίρεσι του ἄλλου, δηλαδή να μην ἀρνήται την γνώμη των ἄλλων, ἔστω και αν ἔχη ἐκεῖνος την ὀρθή γνώμη.

Ὅμως πολὺ περισσότερο πρέπει να εἴμαστε κοινωνικοί και χαριτωμένοι στον κόσμο, ὅπου οι ἄλλοι βιάζονται, κουράζονται, τρώει ο ἓνας τον ἄλλον.

Εάν ζούμε σύμφωνα με όσα μας λένουν οι άγιοι, τότε, θέλομε δεν θέλομε, η καρδιά μας θα γεμίση από ουράνια προσευχή. Επίσης, θα μπορούμε να λέμε για το σπίτι μας, «ο Χριστός εν τω μέσω ημών», ο Χριστός είναι ανάμεσά μας, όπως λένουν οι ιερείς.

Δεν θα το πούμε αυτό, όταν κάνωμε μεγάλες προσευχές, μεγάλες νηστείες, πάμε στην εκκλησία, στα προσκυνήματα, κάνωμε κατηχητικά. Όλα αυτά είναι καλά, αλλά θεμέλιο αυτών είναι όσα μας λένουν εδώ οι άγιοι.

Τελειώνοντας θα σας διαβάσω δυο γραμμές από έναν λόγο του Μεγάλου Βασιλείου: «Προπηδάτω ο της παρακλήσεως λόγος των λοιπών σου ρημάτων, κυρών σου την του πλησίον αγάπην»(32). Εσύ που είσαι στο μοναστήρι, όταν πλησίασης τον αδελφό σου, εσύ που είσαι σύζυγος, όταν πλησίασης τον ή την σύζυγό σου, εσύ που είσαι πατέρας, μητέρα, όταν πλησίασης το παιδί σου, «προπηδάτω ο της παρακλήσεως λόγος».

Ό,τι θα του πης, ό,τι σκέπτεσαι να του πης, πες το, αφού πρώτα του πης δυο κουβέντες που θα του δώσουν χαρά, παρηγοριά, μια ανάσα.

Να τον κάνης να πη, ανακουφίσθηκα, χάρηκα!

Να κάνετε τους άλλους να σας καμαρώνουν, να σας αγαπούν, να χοροπηδούν από την χαρά τους, όταν σας συναντούν. Διότι όλοι οι άνθρωποι στην ζωή τους, στο σπίτι τους, στο σώμα τους και στην ψυχή τους έχουν πόνο, αρρώστιες, δυσκολίες, βάσανα, και ο καθένας κρύβει τον πόνο μέσα στο πουγγί του το κρυφό, μέσα στην καρδιά του, στο σπίτι του, για να μην τον ξεύρουν οι άλλοι.

Έτσι εγώ δεν ξεύρω τι πόνο έχεις εσύ και εσύ δεν ξεύρεις τι πόνο έχω εγώ. Μπορεί να γελώ, να φωνάζω, να παίζω, αλλά κατά βάθος πονώ και γελώ και φωνάζω, για να σκεπάσω την λύπη μου.

Γι' αυτό δώσε στον άλλον πρώτα ένα χαμόγελο.

Και συνεχίζει: «Τιθέσθω... εν φαιδρώ τω προσώπω, ίνα δως ευφροσύνην τω σοι διαλεγομένω». Αφού κάνης τον άλλον να χαμογελάση, το πρόσωπό σου ας μη σταματήσει να είναι χαμογελαστό• αυτό σημαίνει «εν φαιδρώ τω προσώπω».

Ήλιος ολόλαμπρος να είναι το πρόσωπό σου, ώστε και κατά την συζήτησι που θα κάνης να συνεχίζη να νοιώθη την ίδια ευφροσύνη.

«Εν παντί κατορθώματι του πλησίον σου ευφραίνου»• για όποιο κατόρθωμα και χάρισμα έχει ο πλησίον, να χαίρεσαι μαζί του.

«Σα γάρ εισι τα εκείνου κατορθώματα, ως και τα σα εκείνου». Να γίνεσθε ο ένας συμμετοχος του άλλου.

Με αυτόν τον τρόπο γίνεται η συνάντησις των μοναχών και των εγγάμων, των αγίων και των αμαρτωλών, μέσα σε αυτόν τον κοινωνικό στίβο, ώστε να μας δίνη το δικαίωμα και την δυνατότητα να κάνωμε προσευχή.

Και όταν κάνωμε προσευχή, λέγοντας την ευχή, βάζομε όλους τους ανθρώπους μέσα στο «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με».

Τον άνδρα μου πρώτα, τον αδελφό μου, το παιδί μου και όλον τον κόσμο.

Βλέποντας ο Θεός αυτήν την αγάπησι, αυτόν τον παράδεισο στην καρδιά μου, η καρδιά μου να τους έχη χωρέσει όλους, τότε ο Θεός είναι αδύνατον να μη χωρέση στον παράδεισο και εμένα και εσάς.

Απόσπασμα από το βιβλίο «Περί Θεού, Λόγος αισθήσεως» του Γέροντα, Αρχιμανδρίτη Αιμιλιανού, ηγουμένου της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας Αγίου Όρους το οποίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ίνδικτος.